

FORORD

Det synes i vor tid ubetvivleligt, at klimaet verden over ændrer sig hurtigere og mere uberegneligt end i de sidste par tusinde år. Rapporter om is, der smelter, landskaber, der tørrer ud, og have, der stiger, er blevet daglige foreteelser i det offentlige rum. Det samme er udtalelser om klimaets tilstand fra politikere, græs-rødder, forskere og andre interesserede, der på skift taler torden, maner til besindighed, forsøger at vise handlekraft eller noget helt fjerde. Øjeblikkets globale opvarmning ses som et resultat af menneskets aktiviteter på jorden, og klima bliver i stigende grad associeret med krise, risiko og katastrofe – klimaet er ikke kun en ny tilstand, det er også et nyt problem. Hvad enten klimaændringerne sker hurtigt eller langsomt, om de betyder mere eller mindre vand, vind og sol, har de allerede vist sig at have effekt på små og store samfund rundt omkring i verden.

Forholdet mellem natur og samfund er ikke noget nyt studieobjekt i den antropologiske videnskab. Antropologien har tidligere studeret samspillet mellem menneskelig kultur og naturgivne omgivelser, og selv før antropologien blev til en defineret videnskab, interesserede tænkere sig i det 18. og 19. århundrede for at afdække menneskets karakter og kultur som direkte funktioner af de givne fysiske omgivelser. Siden har antropologien beskæftiget sig med økologi som kulturelt og politisk fænomen, og i det hele taget har disciplinen stadigt afsøgt grænserne og gensidigheden mellem natur og kultur, for siden hen helt at nedbryde et klart skel mellem dem.

Klimaforandringerne tilskynder endnu en gang antropologer til at udforske forholdet mellem mennesker og deres omgivelser, når ekstreme vejrbegebenheder, ændringer i årstider, udsving i forekomster af naturressourcer og ny tvivl om fremtidens levevilkår er blevet hverdag for mennesker kloden rundt. Hvad der i første omgang kunne se ud til at være naturlige fænomener, får social betydning i mødet med samfundet. Der er, som det måske lidt provokerende siges, intet naturligt ved naturkatastrofer, og klimapolitik i allerbredeste forstand bliver dermed et overmåde vigtigt felt.

I dette lys er der brug for antropologiske analyser af, hvordan mennesker rundt om erfarer, responderer på og udtrykker sig om klimaet, om så de taler fra Peru, Grønland, Bella Center eller et helt fjerde sted. Hvilke forklaringer bringes i spil, hvilke historiske linjer bliver optegnet, hvilke røgslør lægges ud, hvilken natur tales der overhovedet om? På hvilke måder kommer klimaet til syne som et antropologisk objekt? De følgende artikler udforsker spørgsmål som disse og viser, at felterne antropologi og klima har uendeligt meget at sige hinanden.

God læselyst.

Redaktionen